

אור מורלי, ביתה של נטע:

אימוש אני זוכרת שביום שישי התקשרתי אלייך ואמרת לי "ביום ראשון נתחבק ביחד" וכל כך שמחתי. יצרנו מלא חוויות ביחד ואהבנו עד כל החיים שלנו וכל כך נלחצתי ששמעתי שהיית במסיבת נובה הארורה הזאת.

מתגעגעת ומקווה שבכל דרך אפשרית תדברי איתי. החלום שלי היה להיות שחקנית היום החלום שלי זה להמציא מכונת זמן בשביל לחזור לזמן הזה. מתגעגעת ואני וסבתא מנסות לעשות כל מה שאת ושי רציתם לעשות (לפחות מנסים) אז שתדעי שאת בלב של כל אחד ואחד. אני מקווה שעכשיו תעירי אותי מתוך הסרט שאני חייה בו.

יהי זכרך ברוך נשמה שלי, אהבה שלי!

שושנה בועזיז, אימה של נטע:

ילדה יפה שלי...

כבר באותו בוקר של השבת השחורה כששאלתי אותך בטלפון "רק תגידי לי אם את בצפון או בדרום" ולא רצית לענות לי ידעתי שמשהו לא בסדר. וכשהשעון על הקיר עצר הרגשתי שמשהו נעתק לי מהלב. עשרה ימים עדיין קיוויתי שהתחושה שלי לא נכונה, עד שהגיע הבשורה המרה.

תודה על שהיית ילדה נפלאה. תודה על שלושה פרחים שהשארתי לנו. עכשיו את שם למעלה עם אבא שכל כך התגעגעת אליו.

אוהבת אותך יפה שלי...

חן בועזיז, אחותה של נטע:

אוחתי כמה את חסרה לי, והזמן שעובר לא הופך את היום יום בלעדייך לקל יותר.. כמה פעמים אני באה להתקשר אלייך, לרכל קצת, לשתף ומבינה שלא יהיה מי שיענה בצד השני.. אז אני יושבת פה ליד הקבר שלך במקום ומדברת איתך כאילו את פה, בטוחה שאת שומעת..

חושבת איך אפשר להנציח אותך, ומה אפשר להגיד עלייך, הרי אי אפשר בכמה מילים.. בטח לא לך, למישהי שלא יודעת מה זה לשתוק.. ופתאום אין את הקול שלך, והחיוך והצחוק והשטויות שלנו.. ופתאום לראות סרטון לשמוע את הקול והצחוק שלך זה כמו אגרוף בבטן וכל כך עצוב.. אבל מהול בשמחה כי איך אפשר שלא להתרגש ממנו..

את התמימות והרגש של הבית, ידעת להוציא את החום מכל אחד מאיתנו ומי כמוך יודע כמה זה לא פשוט.. ותראי את האתר הזה, את ממשיכה להוציא את זה מאיתנו גם מרחוק

אני כל כך אוהבת אותך אחותי,

לפחות את עם אבא, תשמרו עלינו משם...

הנרי בועזיז, אחיה של נטע:

נטע שלי... לא הצלחתי להציל אותך. אז אני עושה את הדבר היחיד שאני יכול לעשות אחרי שנכשלתי להציל אותך וזה להקים לך אתר הנצחה. לא חשבתי בחיים שזה משהו שאני אעשה.

את חסרה לי באמת. דקירות הסכין בלב לא הופכים להיות פחות כואבים מיום ליום, רק כמות הפעמים שהלב נדקר פוחתת.

סיגל בועזיז, גיסתה של נטע:

נטע, הכרתי אותך מגיל 15, אני זוכרת את שיעורי מתמטיקה כשביקשת ממני בקבוק מים וזאת הייתה התקשורת היחידה ביננו- זה היה בכתה ט' בחטיבה.

עלינו לתיכון והופה אנחנו באותה כיתה, התחברנו נורא מהר. אני זוכרת את הימים שהיינו באות מוקדם, הייתי מביאה עוגיות של אמא שלי ושותות קפה מהמכונה של הבית הספר, ויושבות במחששה, מרכלות ועושות שיחות על כל הבנים ששיגעת...

יש לי עוד מכתבים ששמרתי כשרשמת לי בתיכון. אחרי בית הספר, היינו יושבים בשכונה, אני את ורועי- שלושת המוסקטרים היו קוראים לנו... עברנו הרבה ביחד, היית החברה הכי טובה שלי בתיכון, עשינו טיול לפני צבא ביחד, וגם שירתנו באותה יחידה- ממש דבוקות היינו. בסוף גם התחתנתי עם אחיך... מי היה מאמין שככה נהיה ביחד לכל החיים.

נטע היית חברה טובה, אחותי וגיסתי. עברנו המון ביחד. אני מודה על כל רגע, שנייה ודקה שבילינו ביחד. את חסרה לי מאוד... אוהבת אותך תמיד ולעולם לא אשכח אותך.

גילי בן סדון, בת דודתה של נטע:

בת דודה יקרה שלי.. נטע וונסון..

פתאום מה-7.10 כל הזיכרונות מהילדות התחילו להציף אותי.. שישי אחרי ארוחה בחדר של ממה ופפה.. המשחקים בגינה למטה.. שבתות בצהריים אצלכם בבית..

פעם תמונות של עופרה חזה מקשטות את החדר שלך.. אח"כ אביב גפן.. ואיכשהו הגעת לאבי ביטר. נכון שבשנים האחרונות פחות יצא לנו להיות ביחד, אבל יש לי בראש זיכרון אחרון ומקסים מטיול מהנה (בעיקר קניות ואוכל) בברלין.

קטנטונת אחת... יפיפיה אמיתית... אנחנו כאן, לא קולטים ולא מעכלים את מה שקרה.. אני מאמינה ומקווה שאת במקום שכולו טוב. עם אבא פייר שאהבת ושי המקסים שנכנס ללב של כולנו.

אמלי ברנר :

נטע היקרה,

אם רק היית יודעת כמה כאב הותרת בלכתך.. אני זוכרת ממך רק דברים טובים, לא רק טובים, מצחיקים. יש דברים כל כך מצחיקים שלא הולם ולא מוכבד לכתוב אותם כאן ועכשיו. כמה קטנה היית ככה שובבה. כמה טוב ואהבה היה בך.

יום אחד אצל ממה היינו בארוחת שישי ואמרתי לך שאני יוצאת לאיזה מועדון יותר מאוחר. בדיוק התחלת איזה קורס איפור. "אני אבוא לאפר אותך". וואלה הגעת עם איזו מזוודה יותר גדולה ממך. ואיך עזרת לי עם הילד כשהיה קטן וכל יום הולדת היית הולכת וקונה לו מתנות ובאה אלנו עם בלונים. וברלין, איך בין קניות לקניות הקשבת לי יפה בהרצאות.

נטע מה עם הדירה? מצאתם? כבר עוד מעט אוקטובר! ואת באדישות ערבוב כזה מופלא של שוש ופייר אמרת לי נמצא נמצא.. ואני אומרת לעצמי איזה עפיפון זאת. כן אוקטובר הארוך הזה, כאילו ידעת בכל שנותיך האחרונות שאין מה למהר. נהנית רקדת בילית ואהבת ונאהבת. שבר גדול הותרת בליבנו בלכתך. עכשיו יש לך שם לא רק את פיירו גם ממה. כנראה שכשהבינה שבאמת הלכת החליטה בליבה לבוא לשמור עליך.

ואסיים בשבילך בשיר של עופר (לוי) :

"את הגלגל לאחור לא ניתן להשיב

והדמעות זולגות אינן עוצרות

הכאב הזה הולך ובא

הכאב חודר לנשמה

בליבי סוערת מלחמה

האמיני לנו אהובה

אוהבים אותך אוהבים אותך"